

הגמרתיו שומר שבר. וא"ת ומאי פריך שאני הכא דאכתי תפס ליה לאגריה ולכן הוי שומר שכר אף על פי שגמר מלאכתו וומיהו לטעמיה דלעיל דמדמינן אומן לשוכר ולא אמרינן שאני אומן דתפס ליה לאגריה פריך הכא שפיר ו"ל דלא מהני תפס ליה לאגריה

ע א ב מ"י פ"ה
שכירות הלכה ב סמג
עשין שני טו"ע ח"מ ס'
זו סעיף א'
ב א ב מ"י פ"ה
שכירות הלכה ב סמג
עשין ב טו"ע ח"מ
ס' שני סעיף א'
ב א ב מ"י פ"ה
שכירות הלכה ב סמג
עשין ב טו"ע ח"מ
ס' שני סעיף א'
ב א ב מ"י פ"ה
שכירות הלכה ב סמג
עשין ב טו"ע ח"מ
ס' שני סעיף א'
ב א ב מ"י פ"ה
שכירות הלכה ב סמג
עשין ב טו"ע ח"מ
ס' שני סעיף א'
ב א ב מ"י פ"ה
שכירות הלכה ב סמג
עשין ב טו"ע ח"מ
ס' שני סעיף א'

לֹא אֵלֶּה הָבָא מֵעוֹת
כִּכְר אֲבָל גַּמְרִתּוֹ מֵאִי
תִּנִּי וְכוּלֵּן שְׁאִמְרוּ טוֹל
שׁוּמֵר חֲנֹם נִשְׁמָעִינָן
שֶׁלֶךְ טוֹל אֶת שֶׁלֶךְ
תֵּךְ אֲמִינָא שׁוּמֵר חֲנֹם
דְּאִמְרֵי אִמֵּר רַב נַחֲמָן
נָגַא וְכוּלֵּן שְׁאִמְרוּ טוֹל
שׁוּמֵר חֲנֹם מֵאִי לֹא
טוֹל אֶת שֶׁלֶךְ שְׁאִנִּי
קָמִיָּה דְּרַבִּינָא רְמִי
תִּנֵּן וְכוּלֵּן שְׁאִמְרוּ
נִזְנוֹת שׁוּמֵר חֲנֹם וְהוּא
אִמֵּר לוֹ שְׂוֹאֵל שֶׁלַח
בֶּן בִּשְׁעָה שְׁמַחֲזִירָה
פִּפְפָּא א"ר חֲסֵדָא לֹא
יֵמִי שְׁאִילְתָּה אֲבָל
רַב אִיבָעִיא לְהוּ פִּטְוֹר
שִׁכְר אוֹ דְּלִמָּא שׁוּמֵר
אֲמִימֹר בְּמִסְתַּבְּרָא
שׁוּמֵר שִׁכְר (6) הוּאִיל

דהחלוקת כלים מבית האומן לשגרן לבית חמיו ואמר לו אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהן ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן ונאנסו בהליכה חייב בחזירה פטור מפני שהוא כנושא שכר ^אההוא וגברא דובין ליה חמרא להבריה א"ל קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני אי מודובנא מוטב ואי לא מהדרנא ליה נהליך אזל ולא אודבנא ובהרי דקא אתא אתנים אתא לקמיה דרב נחמן יחייבה איתיביה ^ברבה לרב נחמן נאנסו בהליכה חייב ובחזרה פטור מפני שהוא כנושא שכר א"ל יחזרה דהאי הליכה היא מאי טעמא סברא הוא בחזירתו אילו אשכח לזבוגיה מי לא זבוגה: שמור לי ואשמור לך שומר שכר: ^גואמאי ישמירה בבעלים היא א"ר פפא דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר תנו רבנן ישמור לי ואשמור לך השאילני ואשאילך שמור לי ואשאילך השאילני ואשמור לך כולן נעשו שומרי שכר זה לזה ואמאי ישמירה בבעלי היא א"ר פפא דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר תהוו אהלויי דכל יומא הוה אפי לה חד מינייהו ההוא יומא אמרו ליה לחד מינייהו זיל אפי לן אמר להו נטרו לי גלימאי אדאתא פשעו בה ואגנוב אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו אמרו ליה רבנן לרב פפא אמאי פשיעה בבעלים היא אכסיף לסוף איגלאי מילתא דההוא שעתא שכרא הוה קא שתי הניחא למאן דאמר ^דפשיעה בבעלים פטור משום הכי אכסיף אלא למ"ד חייב אמאי אכסיף אלא ההוא יומא לאו דידיה הוה ואמרו ליה לדידי' זיל אפי לן את ואמר להו ביהוה אגרא דקא אפינא לכו נטורו גלימאי

עד

דבשאל כתיב לקמן דרשין ליה נמי אכולהו שומרין צפרק השואל (לקמן ד' עה): ואני אשמור לך נאמר. דלאו צמלאכתו הוא השואל: **השאינני ואשאל** לך. אין זה שואל להמחייב באונסין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאלו: **שמירה צבעלים** היא. אשמור לי ואשמור לך קאי שניהם זה צמלאכתו של זה. אבל השאינני כל כך ואני אשאל לך כלני שמור לי ואשאלך או השאינני ואשמור לך אין כאן צעלים של חפץ צמלאכתו של שומר: **האנוני**. מוכרי אהל שמכבסים בו בגדים והוא עשב. ואיכא דאמרי אהלות והוא מין בושם: **זיל ואפי** לך. קס"ד יומא דדייה הוה דהשתא לא הוו איניהו בשמירת טליהו אלא כשומרי חנם ואקטריך למימר פשעו בה דאי לא לא מייחייב: **פשעה צבעלים**. שאף הוא צמלאכתו היא: **איננא מילא** דהאי **שעה** **שכר** **הוה** **שמי**. ולא היה צמלאכתו שערין לא המחיל לאפות ומנא שבשעה שנעשו הן שומרין לא מסר עצמו להיות מלאכתו עליו אבל אם נתעסק מיד ואפה ולאחר שאפה שמי שכר ובאותה שעה אצדה טליהו פשיעה צבעלים נמי היא הואיל וכשנעשו שומרין היה צמלאכתו דאמרין לקמן (ד' עה) היה עמו בשעת אצלה אינו צריך להיות עמו בשעת שגורה ומתה: **הניחא למאן דאמר**. צפרק השואל (ע). פשיעה צבעלים פטור היינו דליכסיף: **אלא למאן דאמר פשיעה צבעלים חייב**. שלא נאמרה פטור צבעלים אלא בשאל שומר שכר שחיונן בלא פשיעה אבל שומר חנם שחיונו אינו אלא בפשיעה אינו פטור משום צבעליו עמו הואיל ופשע אחאי איכסיף: **בההוא אגרא וכו'**. והוו להו שומרי שכר:

הגהות הב"ח
(א) גמ' הו"ל ונהנה. נ"ב
ע"ל צדק מג ע"א:

מוסף רש"י

ואנשו בורלביה חייב.
מפני שהוא נתעב על שר
בשרה אהלה אלהים עליו
שנחמוהו להולילו לית ממנו
שגור. ולמה נקרא בחרה
שגור. ונתקבל (דברים לז)
עליו וצ"ע. **ואיתביה כו.**
ובחרה שגור. ור"ע
ל' איתניס חסדא חסדא
ולפסתר (חזקוני) מן אל
ובחרה נמי טעם
שגור [אל] וכן
שעריה בלעלים. אחד
מן השומרים שפעם כשהיו
עגלים מלחמתו (לקמן)
צה"ה.